

Томислав Јовановић

УЗ СВЕЋУ

ПОД СТРЕХОМ

У време зимско и мрачно,
под стрехом скривен
од трикетих сустизица,

писаше расодер Кипријан
богонадахнуту књигу
смрзнутим црнилом,

очију сном отежалих,
руку блатних и грешних.

Низаше дрхтурна слова
трском поскакушом
по белини неспокоја.

Прободен сумњом недостижа,
остави белег крајелисни
уз молитву достижницу

да се дело не прекрати
док не пређе север-воду
сентандрејског уточишта.

ЂАВОЉА ШИШАРКА

Чиме недостојног
себе да окајем
за премрко писање?

Док у ступи туцах
шишарке за мастило
затече ме ђаво
и вешто међу њих
убаци једну своју
говорећи да ће мрко
постати још црње.

Мада уз молитву
спрах започето,
спремих ново црнило,
изнова зарезах трску
и испробах је,
знам, грешан сам
и неодважан
да се отиснем
ка пристаништу окончања.

УЗ СВЕЋУ

Бродим кроз ноћ
и нижем боговећане речи
док ми перо поскакује
по храпавој пучини
ломатно и несродно.

Да ли да се жестим
на незнаног Латина
који ми знаком
ловачког рога
на филиграну
поручи да ће
лукавством неким
кад-тад подстаћи
моју несмотреност?

Или да кривим Дубровчане
што после изненадног дажда
негде у Хуму ненамесно
претовараху караван
са товаром хартије?

Или да грешим душу
због брата Пахомија
што на тргу у Расу
не одабра боље табакe?

Како недостојан да одолим
а да ове искушајне ноћи
на белини не напишем
безлобије о злој хартији,
да ме браћа не би клела
што ми скудосна слова
нису богохвална?

ОЧНО „О”

Као сваки вичан дијак
Брал је нежно речи „око”
сачинио изглед људски.

Надао се да ће кадгод неко,
наднет над временом,

пребродити тамну
стазу невидела

и прозрети шта сачува
зрака ока дарованог.

РИБА СА МАРГИНЕ

Вековима лежим овде,
остављена на ивици
светлог листа пергамена.

У ред исти свагда блудим
вапијући непрестано:
„Зри zde! Зри zde!”